PANORAMA

6 NOVEMBER

LOSSE NUMMERS 16 CENT

EEN BLOEMETJE
VOOR DE RECEPTIE

Naar een teekening van H. Giesen

Zie in dit nummer:
Pronkstukken uit het rariteitenkabinet der natuur

VOOR DE JEUGD

VAN EEN „LIEVE" HEKS

Door Arie van der Lugt

Teekening Laura Kuiper

Zij liep heel moeilijk, steunend op een knoestige stok......

Een eindje buiten het dorp, op de kale hei, stond een klein, armoedig hutje. Daar woonde „de heks", waar alle kinderen bang van waren. Zij liep heel moeilijk, steunend op een knoestige stok. Zij had een lelijke bult, een kromme neus en erg magere, rimpelige handen. Daar kon zij gemeen mee krabben, vertelden de kinderen, en wie zich 's avonds alleen op de donkere hei waagde, werd door haar betoverd.

Kareltje Bomers, die heel vaak stenen naar de heks gegooid had, ging op een Woensdagmiddag met zijn zusje Wientje naar de hei. Ze wilden bramen gaan zoeken en droegen elk een korfje aan de arm.

„Laten we niet langs de heksenhut gaan," zei Wientje angstig, „als zij ons betovert, is 't te laat."

„Och wat!" lachte Kareltje, „overdag kan de heks immers niet heksen; alleen 's avonds, als het donker is."

Karel en Wientje wandelden door, totdat zij héél ver op de hei kwamen, waar heerlijke braambessen groeiden. Zij plukten urenlang en aten zelf ook hun buikjes vol. Zó lang bleven zij plukken, dat zij niet eens bemerkten, hoe de zon al bijna onderging en opeens riep Wientje verschrikt:

„O, Karel, kijk de zon eens! Die is al helemaal rood; straks gaat zij onder en dan wordt het donker!"

Vlug pakten zij hun korfjes op en begonnen haastig te lopen.

Kareltje sjouwde hijgend voort, want hij had de zwaarste korf. De zon ging nu onder. De lucht was vuurrood en ver over de hei begon het al een beetje donker te worden. „En nu moeten wij nog langs de heksenhut ook," huilde Wientje.

Pas had zij dat gezegd of.... „Au!" gilde Kareltje, en hij viel languit in de hei. De heerlijke braambessen rolden uit zijn korfje en lagen in het rond. Maar dat was nog niet het ergste. Het ergste was, dat Kareltje bijna niet meer kon opstaan. Hij was gestruikeld over een boomstronk en had zijn voet verzwikt. O, o, wat deed dat pijn!

Wientje knielde bezorgd bij hem neer en vroeg of het heel erg was.

„Waren we maar thuisgebleven!" snikte Wientje.

Kareltje zei niets; die moest op de tanden bijten om niet te huilen van pijn en angst. Ja, ook van angst, want zij moesten nog langs de heksenhut.

Eindelijk kon hij niet verder en snikkend ging hij in het zand zitten. „Och, had ik de heks maar nooit uitgescholden, en niet met stenen gegooid!" schreide hij. Ja, Kareltje had erg veel berouw, maar nu was het te laat.

„Daar komt ze!" gilde Wientje plots, „och, moeder, daar komt de heks!" Wientje sloeg de handjes voor haar ogen. Zij durfde niet meer te kijken en Kareltje schreide luid om moeder. Maar er gebeurde niets. Het oude wijfje kwam naar hen toe, en toen zij eindelijk bij hen was, vroeg zij vriendelijk: „Wel, lieve kinderen, waarom huilen jullie zo?"

„O, m'n arme voet!" huilde Kareltje, en Wientje snikte nog harder dan eerst. Nu knielde het vrouwtje bij hen neer. Zij trok voorzichtig Kareltje's kous uit en bekeek de zere voet. Ja, die was helemaal dik geworden. Zó kon Kareltje niet naar huis lopen en zonder veel plichtplegingen pakte zij Kareltje op en droeg hem naar haar hut.

In de hut stak het vrouwtje een lamp aan en de kinderen keken nieuwsgierig rond. Neen, het zag er niets heks-achtig uit: geen zwarte katten, geen kraaien, zelfs geen heksenbezem. Het was een gewoon armoedig hutje en de oude vrouw was heel vriendelijk voor hen. Zij gaf Wientje een boterbrok als ze niet meer huilen zou. Karel kreeg er ook een en ó zo voorzichtig verbond ze zijn gewonde voet.

Toen zei de goede vrouw: „Durven jullie hier een uurtje alleen te blijven? Dan zal ik je vader gaan halen, want Kareltje kan zó niet naar het dorp lopen." Verlegen keken Karel en Wientje elkaar aan. Heel alleen in de heksenhut blijven? Maar kom, het was immers geen heksenhut! En dapper knikten zij van ja. Het vrouwtje pakte haar stok en strompelde de kamer al door, maar juist werd er op de deur geklopt. Het vrouwtje deed open en....

„Vader! vader!" juichten de kinderen verheugd. Warempel, daar was vader, die hen kwam zoeken. Toen vader hoorde wat er gebeurd was, bedankte hij het goede vrouwtje voor haar zorgen en op zijn sterke schouders droeg hij Kareltje naar huis.

Sinds die dag wisten de kinderen dat er helemaal geen heks op de hei woonde, maar een lief oud vrouwtje, dat alleen maar een beetje lelijk was.

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

De twee toeristen merkten wel, dat er iets aan de hand was, want het werd pikdonker om hen heen. Ze probeerden eerst achteruit te rijden, maar de gang was goed versperd. Dan vooruit!

Ze stoven op goed geluk de gang door en bonsden plots tegen een poort aan. Krakkk....bomm...! Ineens stonden ze met hun toestel in een verlichte ruimte. Daar zat Triton, de zeekoning.

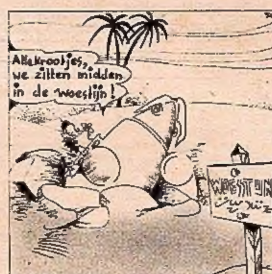
Die was er helemaal niet over te spreken dat zij op zo'n rare manier op audiëntie kwamen en stond hen een poosje aan te staren. De prof en Tommie probeerden het uit te leggen.

Triton was geweldig boos en riep zijn bedienden om de inbrekers een aframmeling te geven. Maar daar voelden zij niets voor. Ze sloegen de kleppen dicht, de professor gaf vol gas en....

Ze reden Triton ondersteboven recht naar een gang toe aan de andere kant. Ze reden er zo snel mogelijk doorheen. De rit duurde wel een paar uur, maar eindelijk zagen ze licht.

Tot hun niet geringe verwondering bemerkten ze dat die vluchtgang in de woestijn uitkwam! Welke woestijn kon dat wel zijn? En in welke richting lag hun eigen land?

„Sapperdekriek," zei de professor, „had ik hier maar een suikertante in de buurt wonen." Ze wisten eerst niet goed wat ze zouden doen. „Eerst de propeller rechtbuigen," zei de prof.

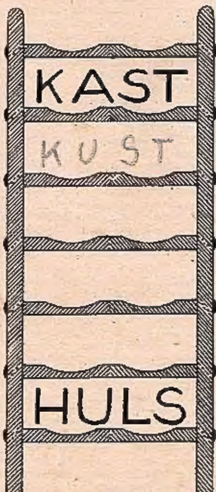
Ze waren daar nog druk mee bezig, toen ze achter zich een vervaarlijk gebrul hoorden. Een leeuw kwam op hen af. Die had in drie dagen niet gegeten en vond ze'n boutje een buitenkansje.

Maar voor hij hen genaderd was, zaten de twee al in de kameel. Daar waren ze voorlopig veilig, want als de leeuw hen wou aanvallen sloegen ze de kleppen van het toestel dicht.

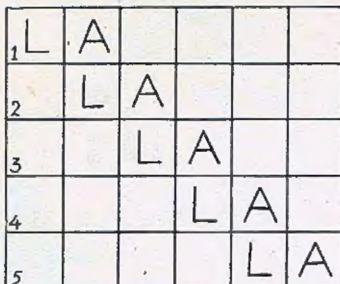
BONT ALLERLEI

LADDERPUZZLE

Hoe kom je, door telkens maar één letter van 't voorgaande woord te veranderen, van kast naar huls? Elk nieuw woord moet een goed Nederlands woord zijn.

AANVULPUZZLE

1 Zegt men van neerstrijkende vliegtuigen.
2 Ruimte.
3 Tot taak gekregen.
4 Vuil gemaakt.
5 Uitroep.

Om zelf te maken

EEN LEUK POPPENKAMERTJE

We gaan samen eens een leuk poppenkamertje maken van karton. Je hebt dus niet veel materiaal nodig. Alleen een schaar, wat stevig karton (niet te dik, hoor!) en een beetje kleurkrijt. Dat laatste leen je wel 'n poosje van groteren broer of zus, niet? Aan karton kom je ook wel. Als je anders niets hebt, vraag je aan moeder maar een paar van die verpakkingen voor havermout of vermicelli of iets dergelijks.

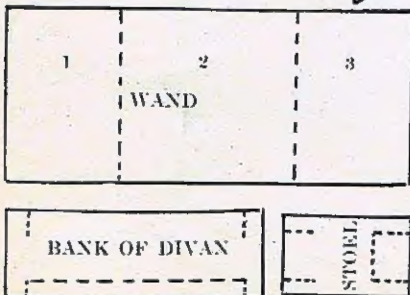
Eerst het poppenkamertje. Hiervoor knip je een rechthoekig stuk, dat je in drie verdeelt. De twee zijstukken buig je wat naar voren. Met de schaar knip je 'r ramen in, die je zelf open en dicht kunt slaan. Op de wanden teken je 'n paar leuke beelden en op 't middenstuk een aardige hanglamp. Dit rechthoekig stuk zet je rechtop op een ander stuk karton, waarop je 'n tapijt hebt getekend. Ziezo, daarmee is de kamer klaar. Nu gaan we meubeltjes maken.

We beginnen verschillende stroken karton te snijden. Kijk maar eens goed naar de voorbeelden. Je zult verschillende puntlijntjes zien, die aangeven, waar je 'n knip met de schaar moet geven. Sommige stukken vallen helemaal weg, andere moeten omgevouwen worden. Maar als je eenmaal bezig bent, wijst zich alles vanzelf. De verschillende meubeltjes worden dan met kleurkrijt bewerkt (of naar verkiezen met waterverf, als je die bij de hand hebt). Poppetjes enz. kun je zelf ook knippen uit karton en dan een leuk kleurtje geven. Er zijn nog een massa andere dingen, die je kunt knippen en opstellen in de poppenkamer. Dat vind je allemaal wel zelf, als je maar eenmaal druk bezig bent. Prakkizeer maar eens goed en zoek zelf, hoe je alles het beste kunt afwerken. De voorbeelden, die we geven, kun je natuurlijk namaken, maar eigenlijk dienen ze alleen maar als gids, om jullie op eigen ideetjes en ontwerpen te brengen. Ik wed, dat jullie er allemaal in slagen, het nog veel mooier te maken dan alles hier is. Als 't jullie bevalt, kun je naast deze kamer nog een slaapkamer maken, in dezelfde zin, en later een keuken enz., enz. Ten slotte kom je 'r toe een hele villa te bouwen!

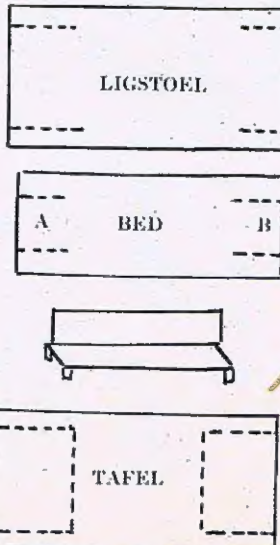
Veel succes en doe het secuur!

1 2 3

A B

SCHERM

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

RAADSELRIJMPJES

1 Kar-ton.
2 Pa-raat.

TOVERPUZZLE

Winter.

INVULPUZZLE

1 kers - peer, 2 appel, 3 perzik, 4 pruim, 5 banaan, 6 citroenen, 7 bessen - druiven.

EEN REBUS

Lui(k)-he(es)-(hu)id is de(n)-s dui(m)-v-els oor-kus(t)-(stammat=) s-en.

N-PUZZLE

1. Plein.	5. Velen.
2. Armen.	6. Erven.
3. Paden.	7. Raven.
4. Allen.	8. Staan.

PAPAVERS

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Teekening eigen atelier

NEGENENTWINTIGSTE DRAMA:

KLEEDIJ

Toen ik met meneer Zuur over het huwelijk van mijn tante Bertha sprak, zei hij: „Die twee moesten eigenlijk wijzer zijn op hun leeftijd."

„En u gaat zelf naar de bruiloft, meneer Zuur," zei ik, met 'n bescheidenlijk vinnig gezicht, „ik hoop maar, dat u geen schaduw op de voorstelling slingert met uw cynische opmerkingen."

„Alleen de jeugd schijnt verstandig te zijn tegenwoordig — de jongemannen ten minste," ging hij voort, zijn eenentwintigste sigaret aanstekend. „Zooals je weet hebben er 't laatste jaar in Eigenheim drie paren een huwelijk begaan, die samen vast niet jonger zijn dan driehonderdenvijf, maar jongelui zie je niet trouwen."

„Dat komt door den slechten tijd, meneer Zuur," zei ik.

„Je kunt evengoed zeggen: dat komt door 't slechte weer," antwoordde hij. „Nee, Beppie! Dat komt doordat de jongelui verstandig zijn. Wat ze niet aankunnen, dat beginnen ze niet. Dat er op ze gejaagd wordt, best, maar ze laten zich niet vangen."

„Foei, meneer Zuur!" riep ik, met een rukje van mijn krullig hoofd, dat 't nogal doet, zooals ze zeggen. (Hoe ze zooiets vroeger deden, met zoo'n ui, snap ik nooit.)

„Ik heb 't natuurlijk niet over jou," zei hij. „Jij bent nog rijkelijk jong om op jacht te gaan. Maar afgezien van jagen.... 't is de meisjes hun eigen schuld, dat de jongelui zoo voorzichtig zijn tegenwoordig."

„Wat mankeert er dan aan de meisjes?" vroeg ik.

„Stof.... St!" deed hij er achter. Want er kwam iemand binnen.

't Was Tineke (voorheen Maartje) Hoen, in jachtgewaad. Tineke vindt zichzelf 'n heele filmster; en in zoover een banaan op een vlinder lijkt, heeft ze ook veel van een filmster.

Ik liet meneer Zuur helpen, om hem te straffen voor zijn ongepaste opmerking. Ze moest een postzegel van 7½ hebben en ze liet zorgvuldig per ongeluk zien, dat 't een brief was voor een meneer. Zeker den baas van 't afbetalingsmagazijn, waar ze haar mantel gekocht had. Terwijl ze langzaam aan den postzegel likte, stond ze te lonken tegen meneer Zuur. Toen zei ze iets over 't weer en trippelde henen.

Meneer Zuur had zijn sigaret in de la laten vallen, en aldus twee postzegels van 7½ onredbaar beschadigd. Om hem op te helpen uit zijn treurnis vroeg ik nog eens: „Wat mankeert er dan aan de meisjes?"

„Dat zei ik toch!" antwoordde hij. „Stof. Ze moesten een beetje meer rok en boord en mouw aanhebben en een beetje minder poeder. Die juf van daareven had minstens een half ons op haar neus..."

„Nou, nou," zei ik, „een half ons...."

„En verf op haar lippen, en niets dan kralen om haar nek, en...."

„Tineke is trotsch op haar hals; da's haar chef d'oeuvre, zooals de Franschen 't noemen."

„En veel te kleine schoentjes met een meter hak, en rooie kousen...."

„Naturel, meneer Zuur! Maar ze heeft blozende beenen."

„Als ik mijn beenen zoo liet zien, bloosden ze ook! En dacht je, dat een jongeman met hersens zooiets aandorst? De gewone huwelijksonkosten zijn al erg genoeg, maar met al die toeslagen.... Wie heeft er zin, om alleen voor verf en poeder te werken?"

„Kom kom, meneer Zuur, niet overdrijven," zei ik. „Met een dubbeltje poeder doe je een heelen tijd, en een glimmende neus staat bar leelijk. Als mijn neus glom, zette ik 'm ook onder het poeder."

„Goed, dat poeder dan daargelaten. Da's trouwens maar een druppeltje in den emmer der vrouwelijke ijdelheid. Die ijdelheid schrikt de jongelui af. In den goeden ouden tijd, vóór de meisjes zich maar half aankleedden...."

Weer werden wij gestoord door een klant en toen die weg was, scheen meneer Zuur niet meer aan de korte rokjes en mouwtjes en de lage halsjes te denken. Hij begon ten minste over 't gezanik op de repetities van de tooneelclub. Maar ik liet me niet van 't malpropos brengen.

„Misschien is 't waar, dat er in een tijdje geen jeugdige huwelijken zijn voorgevallen," zei ik, „maar er zijn er verscheidene in de maak."

„Ik heb ook niet gezegd, dat álle jongelui hersens hebben," antwoordde hij.

„En wat die ijdelheid op kleeren betreft," ging ik voort, „had u dan liever, dat de meisjes zich aankleedden als mummies?"

„Ik heb niéts liever," zei hij kortaf. „'t Laat me steenkoud. Maar de damesmode van vroeger was gepaster, en veel eleganter ook."

's Avonds praatte ik er over met Jaantje Dompers. Ze vond 't om te gieren.

„Drieënveertig is een lastige leeftijd voor een man," zei ze. „Maar geloof me gerust — als wij meisjes de mode uit zijn jonge jaren weer aannamen, zou hij een raar gezicht trekken."

„Kijk eens wat ik gekregen heb, omdat ik voor vijftig gulden kocht!" Teekening C. Bantzinger

„Hij meent best wat hij zegt," riep ik verontwaardigd uit.

„Dat denkt hij zelf ook," zei Jaantje. „Maar ik zal je bewijzen, dat 't niet zoo is. Houd nu je mond even, dan leg ik 't je uit."

Den volgenden morgen klaagde meneer Zuur nog over die twee postzegels van 7½ — 15 ct. schade — dus gaf ik hem tot troost het briefje, dat Jaantje en ik den vorigen avond gedicht hadden, waarna ik me bescheiden terugtrok naar de achterkamer. Ziehier de brief:

„De dames Elizabeth Wiedt en Jeanne Dompers hebben de eer den heer Zuur uit te noodigen, Zondagmiddag deel te nemen aan een bioscoop- en theefuif te Hillenberg. U wordt afgehaald."

Toen er een minuut voorbij was gevloden, hoorde ik hem roepen: „Zeg, Beppie, wat is dat voor malligheid?"

Ik antwoordde, door de deur heen: „U hebt Jaantje en mij zoo dikwijls getrakteerd, meneer Zuur.... als u 't niet aanneemt, zijn we doodelijk beleedigd."

Het zij voldoende te zeggen, dat ik hem nog nooit zoo opgetogen heb zien kijken.

We zouden met den bus naar Hillenberg gaan. Een klein half uur vóór die vertrok klopten we bij meneer Zuur aan. Hoewel het, wonder boven wonder, mooi weer was, hadden we allebei lange regenmantels en voorhistorische overschoenen aan.

„We zijn een beetje vroeg, meneer Zuur," zei Jaantje, toen hij opendeed.

„Des te beter," zei meneer Zuur, één en al blos en glimlach. „Kom binnen en ga zitten."

„Neen, dank u," zei Jaantje; want ik voelde me niet in staat tot spreken. „Zeg, Betsie, we schijnen onze regenjassen toch niet noodig te hebben. De zon schijnt."

Wij ontdeden ons van die kleedingstukken, en er volgde een stilte als des kerkhofs. Het gezicht van meneer Zuur werd een donderwolk gelijk.

Jaantje en ik hadden antieke blouses met staande boordjes aan, zij een donkergroene en ik een donkerbruine, en zwarte rokken haast tot onze hielen, zoodat je nog net iets van de twee-rechts-twee-averechts-kousen kon zien boven de platte schoenen. Juweelen droegen we niet. Vogelverschrikkers waren we.

Meneer Zuur liep naar het raam, keek en zei schor: „Ik ben toch bang voor regen. Ik zou mijn regenjas maar weer aandoen."

„Wat zonde!" zei Jaantje. „We moesten onze rokken maar een eindje laten zakken, om geen natte voeten te krijgen, Betsie. Mogen we even in de achterkamer, meneer Zuur?"

„Je doet maar," antwoordde hij, met een grafgalm in zijn stem.

In de achterkamer stopten we onze zakdoeken in onze monden.... toen maakten we van onze maskeradepakjes een pakje, en stonden we weer als normale menschen in onze ordentelijke jurken.

't Gezicht van meneer Zuur was een stuiver waard, toen hij ons zag.

„We waren bang, dat onze galagewaden kreuken zouden," zei Jaantje, en toen kregen we zoowat een stuipje.

„Eerlijk gezegd zie ik jullie liever in.... je daagsche kleeren," zei meneer Zuur.

't Werd een echt prettige middag. BEPPIE

Het dertigste drama speelt volgende week

Teekening Fr. Piët

„Bent u nou nog niet klaar met mijn opstel?"
(Teekening F. Piët)

415 *Waar gebruikt men litteekens als sieraden?*

Verschillende negerstammen in den Soedan en het Congo-gebied vinden litteekens zoo mooi staan, dat zij (mannen en vrouwen) ze door opzettelijke verwonding veroorzaken en ze door allerlei kunstmiddeltjes zoo dik en kleurig maken, dat wij er van zouden griezelen. Dikwijls brengt men de litteekens zoo aan, dat ze ingewikkelde figuren vormen. Iets dergelijks dus als 't tatoueeren. Dames, die zulke practijken barbaarsch vinden, mogen zelf ook wel nalaten, haar wenkbrauwen te epileeren of kunstwimpers aan te plakken!

„U spreekt met „Het Kinderparadijs". We hebben dieren besteld, maar geen circusdieren, doch speelgoeddieren!"
(Teekening F. Giliam)

BELEEFD

Een dame op leeftijd moest in de tram staan. Een voor haar zittende jongeling doet net alsof hij slaapt. De dame buigt zich vriendelijk naar hem toe en zegt: „Bij welke halte wilt u gewekt worden?"

„Uw gras maaien, meneer — voor een dubbeltje?" (Teekening B. ten Hove)

IDEAAL

Teekening E. de Smet

DOOR EDDY

Net als alle jonge meisjes
Had ook zij haar ideaal,
Dacht zij zich naar eigen wenschen
Een toekomstigen gemaal.
'n Ronde kerel moest het wezen,
Recht van leden, vrij en frank,
Met lichtblond haar en blauwe oogen
En liefst ook wat op de bank.

Nu is zij reeds lang getrouwd en
Heel gelukkig met haar man.
Doch van haar gedroomde deugden
Heeft hij er slechts eentje van.
Op de bank heeft hij geen stuiver,
Ook is hij bij lang niet blond,
En voorzien van grijze oogen,
Doodverlegen, maar wel „ROND".

De menschen vergeven soms den haat, nimmer echter de verachting....

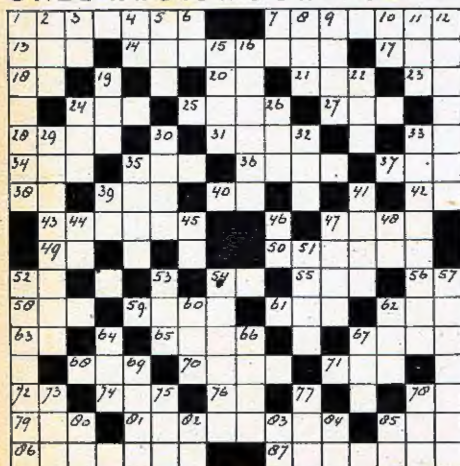
„Wat wil je? Dezen bal op je neus laten balanceeren of een bontjas worden?" (Teekening Köhler-Scherl)

„Heb ik je al niet eerder gezien?"
„'t Is mogelijk, edelachtbare — ik moet kwitanties innen bij wanbetalers!" (Teekening A. Heijn)

Links: „Bent u verzekerd?" — „Ja, maar alleen tegen hagelschade!"
(Teekening A. Heijn)

ONZE KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL:

1 Vrucht
7 Bergplaats
13 Zwaardvisch
14 Piloot
17 Spoedig
18 Losplaats
20 Zangnoot
21 Meisjesnaam
23 Gereed
24 Zangnoot
25 Kleur
27 Ivoor
28 Kleur
31 Lucht
33 Lidwoord
34 Onwetend
35 Bete
36 Geestdrift
37 Steen
38 Landbouw-werktuig
39 Europeaan
40 Voertuig
42 Eerwaarde heer
43 Witteling
47 Loods
49 Familielid
50 Bloem
52 Voorzetsel
54 Familielid
55 Woonschip
56 Bevel
58 Boom
59 Schaapkameel
61 Deel van schoeisel
62 Badgelegenheid
63 Telwoord
65 Samenleving
67 Tijding
68 Lichaamsdeel
70 Graansoort
71 Betalingsbewijs
72 Voorzetsel
74 Tijdperk
76 Zangnoot
78 Onder andere
79 Vreemde munt
81 Tuighuis
85 Baan voor balspel
86 Vrucht
87 Verbouwer

VERTICAAL:

1 Hoedversiersel
2 Papegaai
3 Maanstand
4 Afkeuring
5 Wees gegroet
6 Zangnoot
7 Voorzetsel
8 Tooiverlies
9 Regelmaat
10 Geneeskundige
11 Tijdperk
12 Blooheid
15 Lied
16 Deel van een spoortrein
19 Poging tot koop
22 Berg
24 Bedrag
26 Oogenblik
29 Lieveling
30 Zuivelwerktuig
32 Getemd
33 Volwassene
35 Leger
39 Aldaar
41 Bloemdeel
44 Zangnoot
45 Herkauwer
46 Bevestiging
47 Groot gebouw
48 Riviertje
51 Lichaamsdeel
52 Soort kamenier
53 Verfrissching
54 Wapenschouw
57 Vogel
60 Masker
62 Zeef
64 Water
66 Schaakstuk
67 Insect
69 Zeebewoner
73 Troefkaart
75 Maat
77 Hoeveelheid
78 Vreemde munt
80 Voorzetsel
82 Vaartuig
83 Hoogtepeil
84 Bergplaats
85 Geheel de uwe

Oplossing Kruiswoordpuzzle vorig nummer

POLIEP EENDEKKER
ARENA AL AAR ODE
TANK OLIE M LEED
AKS PREMIE RAK E
GE ORAN KEI T EN
OLIJVEN A REK SLA
N LET LAB RAP ST
IN N KOKER LAM I
EEK GAS DUT REDE
KORAN BEK LADE
P ROT MEN MODE W
ARES BON DAME FA
SEN BOK HARP BEL
TE HEMEL RK ZORG
E EED ROL ENORME
LEKKER GRONINGEN

Oplossing Kruiswoordpuzzle laatste nummer van de Humorist

MES LAGUNE BAAR
A SKI ERA EER O
RA ATE N EMS TE
EDE ENT LEB PA
ENERGIE KAVELS
G DES LES RIT I
AL M N R AGA ON
ROK DIABOLO PUT
AS BAS I P T DE
G SIM BEL SOL L
EMOTIE DOMINEE
OM ALM KEG IER
OS ETS D PAL DO
L REE JOL AAP E
MEER LASTER OER